

Fraværende:

Jacob Christensen (syg), Kierkegaard, Nørskov og Westergaard.

Forhandlingerne om Forslaget til Rigsdagsbeslutning genoptoges.

Jensen-Sønderup: Der er ingen Anledning for mig til at fordybe mig i historiske Betragtninger. Det ærede Medlem (Johs. Fog-Petersen), der talte som Ordfører for det radikale Parti, gav os jo en historisk Oversigt over, hvordan forskellige Ministerier til forskellige Tider havde stillet sig til Sagen. Jeg maa tilstaa, at det interesserer mig saa uendelig lidt, og det influerer ikke i mindste Maade paa min Stilling, men derimod er der, om man saa vil, et historisk Moment, der influerer paa min Stilling til Sagen, som interesserer mig i allerhøjeste Grad, og som ikke ligger saa langt tilbage som det, den ærede Ordfører for det radikale Parti gik tilbage i Tiden.

Jeg maa have Lov til at minde om den Overraskelse, det vakte baade her paa Rigsdagen og ude omkring i Befolkningen, da man i Begyndelsen af August Maaned fik Meddelelse om, at der ikke alene var indledet Salgsforhandling mellem den danske Regering og de Forenede Staters Regering, men at man ogsaa havde givet den danske Gesandt i Washington Bemyndigelse til at underskrive. Han havde maaske netop paa det Tidspunkt underskrevet Traktaten. Denne Overraskelse, denne Forbavselse over, at den nævnte Forhandling var ført, var for mig et gyldigt Vidnesbyrd om, at der ikke i det danske Folk var nogen Tanke eller noget Ønske om, at man skulde gaa til at afhænde Øerne og allermindst paa det Tidspunkt. Jeg ønsker at minde om dette, fordi jeg synes, at næsten alt, hvad der nu er kommet frem, ogsaa i Dag, til Begrundelse af, at man gaar ind paa Salgstraktaten, viser hen til Forhold, der forelaa akkurat lige saa godt forud for hin 4. August, da man fik Meddelelsen om, at Salgsforhandlingerne var saa langt fremskredet, som de var. Alt, hvad der er sagt om, hvilken Fordel det vilde være for Sukkerrørdyrkerne at komme ind under amerikansk Toldomraade, alt, hvad der er sagt om de Vanskeligheder, der er forbundet med at administrere derovre o. s. v., det er alt sammen noget, der forelaa, inden de Forhandlinger blev indledet, der førte til Afslutning af Traktaten i Begyndelsen af August Maaned. Derfor maa jeg tilstaa, at jeg ikke har tillagt og ikke tillægger alle disse Grunde

den ringeste Vægt; jeg drister mig til at paastaa, at det er noget, man kommer med post festum; og derfor har jeg ikke af alt, hvad der i saa Henseende er fremført, i mindste Maade kunnet lade mig rokke i min Overbevisning om, at det er forkert, at vi navnlig paa det nuværende Tidspunkt, men ogsaa i det hele taget gaar til en Afstaaelse af Øerne.

Efter at vi i 1912 gik med til at lovgive, hvad vi kunde, for at skabe en Plet derude, hvor der i alt Fald var Mulighed for, at dansk Erhvervsliv kunde skaffe sig bedre Betingelser end hidtil for at komme i Forbindelse med Verdensmarkedet, efter at vi fra alle Sider, tror jeg, med Glæde gik med til det, som den Gang blev gennemført, uden at tale om, at der var en Fare for, at vi ikke kunde administrere Øerne, uden at tale om, at det kostede os alt for meget at have dem, uden at tale om de Vanskeligheder, der var for Sukkerrørdyrkingen o. s. v., saa er det en Uret at gøre baade mod Befolkningen derovre og mod det danske Folk nu 3—4 Aar efter at sige: Ja, nu kan vi godt opgive det hele og sælge. Derfor er Stillingen efter min Opfattelse langt, langt anderledes nu end i 1902, thi i 1902 havde man ikke valgt nogen som helst Forhaabninger, og da havde der været ført Salgsforhandlinger i lang Tid. Men efter at det private Initiativ havde vist sig at kunne udrette adskilligt — det vil jeg nemlig hævde, det har —, og efter at Lovgivningsmagten havde vedtaget Bestemmelsen om Havneanlægget, var der ikke nogen som helst Tanke om, at der skulde sælges, og saa hævder jeg, at det er Uret baade mod Befolkningen derovre og mod det danske Folk saaledes at overraske os med en Salgstraktat som den, Ministeriet overraskede os med. Jeg kan ikke være med til, at vi, fordi vi er blevet overrasket, skal opgive Ævred og erklære, at som Sagen foreligger nu, er der ikke andet at gøre end at sælge. Man hører Gang efter Gang de fleste Salgsvenner udtale, at de egentlig ikke er Salgsvenner, men som Sagen foreligger, er der ikke andet at gøre end at sælge. Ja, men hvad er det, der foranlediger, at Sagen foreligger saaledes? Det er ene og alene, at Ministeriet har indledet Salgsforhandlinger paa Trods af den Opfattelse, der raadede i det danske Folk. Men det vil jeg ikke tage noget som helst Medansvar for, og jeg maa tilstaa, at det gør mig ondt, at der er saa mange brave Mænd, ogsaa indenfor mit eget Parti, der mener at skulle lade sig tvinge til at stemme for Salget, fordi Ministeriet anser det for forsvarligt paa et